

nævnte her i Lovforslaget, at de kunne faa deres Kaar forbedrede, men vi gøre samtidig opmærksom paa, og det forekommer mig, at en saadan Appel ikke maa forbigaa af det høje Ting her, at der er en Nødstilstand til Stede baade ved Hæren og Flaaden, og i saa Henseende navnlig hvad de enkelte Klasser af Officerer angaar, som jeg særlig her har fremhævet.

J. H. Jensen: I de 15 Aar, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Ting, have vi aldrig set en Dagsorden med saa mange og saa omfattende Lønningslove som dem, vi have behandlet i de sidste 2—3 Dage. Det er jo ikke om nogle enkelte Tjenestemænd, ikke om nogle Tusind Kroner, det her drejer sig, men det er om Tusinder af Tjenestemænd og Millioner af Kroner. Til Trods for disse store Summer, og uagtet det Spørgsmaal ikke kan holdes tilbage: hvor skulle de mange Penge komme fra? har denne Lønningsreform dog faaet en velvillig Modtagelse fra næsten alle Sider; der har kun vist sig en eneste Undtagelse. Der maa jo ligge noget til Grund for, at en saa omfattende Lønningsreform mødes med Velvillie fra Repræsentanterne i dette Ting, og det forekommer mig, at den egentlige Grund ligger lige for Haanden. Det er nemlig den, at de fleste Medlemmer have den Opfattelse, at der herved kun ydes Retfærdighed. Vi kunne jo ikke undgaa at tænke paa Spørgsmaalet om Pengene, thi som Mænd, der skulle medvirke til Statens Husholdning og økonomiske Ordning, maa vi ogsaa spørge: Have vi Raad til at gennemføre en saadan Lønningsreform? Men paa den anden Side maa dog billige og retfærdige Krav gaa forud for dette Hensyn, og det er jo ogsaa det, der her er Tilfældet.

Jeg kan, ligesom de fleste af de Medlemmer, der have haft Ordet, straks erklære, at skønt jeg har nogen Betænkelighed ved det store Pengespørgsmaal, har Lønningsreformen dog min fulde Sympati. Jeg har længe forstaaet, at der maatte komme en saadan Reform. Vi kunde ikke vedblivende skyde den til Side. Jeg har nu aldrig været af dem, der have troet, at vi kunde eller vilde blive truede til det, for jeg skal sige det ærede Medlem, som talte for Socialdemokraterne, at det har hele Tiden været min Overbevisning, at det store Flertal af Tjenestemænd ved Banerne — og det var navnlig derfra, Truslerne skulde komme — aldrig nogen Sinde har tænkt paa Strejke, og saa

længe det ikke er Tilfældet, er det aldeles unyttigt at drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt der er Evne til det eller ikke. Hvad der er Rigsdagens Opgave, er at imødekomme retfærdige Krav, der ganske vist have været fremsatte gennem flere Aar, og at nogle enkelte Brushoveder ere gaaede lidt for vidt, hvad der efter min Mening er sket baade i Tale og i Skrift, vil aldrig kunne afholde Rigsdagen fra at gøre Ret og Skel overfor de mange besindige, der roligt overveje Sagen og forstaa, hvordan den vil blive ordnet. Og jeg tror, at hos disse besindige vil der her skabes Tilfredshed.

Jeg tror, at i det store og hele vil Lønningsreformen her — og jeg tænker navnlig paa de fire Etater, der omhandles i det Lovforslag, som er opført først paa Dagsordenen — skabe Tilfredshed. Nogle enkelte ville vel bag efter føre Klage, men hvordan vi end ordne Forholdene, hvor vise, dygtige og administrativt og praktisk indsigtfulde Mænd der end skrive Lovene, vil der altid blive nogen Utilfredshed og maaske ogsaa være enkelte, der kunne have Ret til at være utilfredse. Alle Vanskeligheder lade sig vel ikke udjævne, men i det store og hele tror jeg, at vi skabe Tilfredshed, og det er ogsaa det, vi skulle gøre.

Alligevel er der efter min Opfattelse paa Jernbaneetatens Omraade en enkelt Bestemmelse, som neppe vil skabe fuld Tilfredshed, og som jeg derfor ogsaa har hørt angribe fra forskellige Sider. Det er den Bestemmelse, hvorefter Tantiemesystemet bibeholdes. Nu ved jeg vel, at den Utilfredshed, der har været derover, vel ikke for anden Gang kunde komme til Orde, thi den meget udemokratiske Fordeling er jo dog i dette Forslag tagen bort, idet i denne Henseende alle de lavere Lønninger ere skaarne fra, saa der vil ikke kunne tales om, at nogle for deres store Arbejde kun faa en ganske lille Sum, medens en og anden, der maaske har mindre Arbejde eller i alt Fald slet intet fysisk Arbejde, faar en kolossal stor Sum.

Men desuagtet tror jeg, at Tantiemens Bibeholdelse vil skabe nogen Uvillie baade i og udenfor denne Etat, og det stadigt ud fra den Bagtanke, at naar den øverste Ledelse delvis skal have sin Løn gennem de Indtægter, vore Baner kunne give, vil der jo blive nogen Tilbøjelighed til at spare for meget. Da Lovforslaget blev fremsat, bemærkede den højtærede Finansminister jo, at vi ikke maatte anse disse